

ere blevne besørgede igjennem de respektive Postkontorer; eftersom det stiger op med Tusinde Breve, bliver der taget Hensyn dertil ved Berammelsen af Lønningen. Ifølge de statistiske Meddelelser over det Antal Breve, der ere blevne besørgede igjennem de forskjellige Postkontorer, er der igjennem Helsingør Postkontor blevet besørget 187,829 Breve. Men dette er cirka 12,000 Breve mindre, end der virkeligt er blevet besørget, idet de fra Sverige og Norge over Helsingør gaaende Breve ikke ere medregnede. Naar deres Antal bliver medregnet, bliver det hele Antal Breve, der er blevet besørget, 199,266 Breve, isædetsfor de cirka 187,000, altsaa cirka 11 à 12,000 mere. Hvis nu i sin Tid disse Breve fra Norge og Sverige ikke vare blevne forglemt, men vare blevne tagne med i Betragtning, vilde jo Nedsættelsen af den faste Løn paa et Par Hundrede Rigsdaler være nærved at være bortfalden; men dette „nærved“ vil fremtræde i en langt stærkere Grad, naar det ses, at Tallet i 1870, altsaa det sidste Aar, før Lønningsloven af 2den Juli 1870 blev givet, var voxet til over 203,000; og hvis dette Antal Breve kunde have været lagt til Grund for Lønningens fastsættelse efter Leven af 2den Juli 1870, vilde den Paagjældendes Løn være bleven 2,200 Rd., som den var. Naar det nu ligger for, at det ved Meddelelsen af disse statistiske Oplysninger er forglemt at medregne disse cirka 12,000 Breve, hvorved det hele Antal altsaa vilde være voxet op til cirka 199,000, og Antallet i det nævnte Aar 1870 er voxet op til cirka 203,000 Breve, saa forekommer det mig, ved Siden af de andre Betragtninger, jeg har gjort gjældende, at være naturligt, at man tager noget Hensyn dertil. Dernæst skal jeg ogsaa minde om, at Embederne i Korsør og Ribe fik tilstaaet et Tilskud til den Lønning, de ellers vilde faa, paa Grund af at de vare Grændsepostkontorer, Udvevingskontorer for Breve til Udlandet, medens Helsingør, der ogsaa er et Grændsepostkontor, og det eneste Udvevingskontor med Sverige og Norge, ikke fik det mindste Tillæg af dette Hensyn; dette turde derfor maasse ogsaa være Noget, der kunde tale stærkt for, at Andragendet trænger til at blive

nærmere overveiet af Finantsministeren. Efter disse Kjendtgjæringer, som jeg saaledes nu har anført, skal jeg dog endnu anføre en Omstændighed, som det forekommer mig, at man ved denne Leilighed ikke ganske maa overse. Det er nemlig, hvad der i hans Andragende er anført om, at han under 19de Februar 1844 har faaet et Privilegium exclusivum, et kongeligt Privilegium meddelt, hvorefter han havde udelukkende Ret til at udgive den militære Kalender. Af denne militære Kalender har han, siger han, havt en aarlig Indtægt af afvevte imellem 300 og 600 Rd. aarligt; men nu er dette Privilegium blevet frataget ham uden nogensemhelst Erstatning. Nu er det ellers givet her i vort Land, at et kongeligt Privilegium, som er givet til visse Personer, ikke har kunnet fratages disse uden Erstatning, og den paagjældende Privilegiehaver har ogsaa tilbudt at ville, saafremt Krigsministeren maatte ville foretrække at give ham en passende Erstatning, gaa ind paa en særdeles moderat Afløsning, men dette kom ikke til Udførelse. Uden videre lod man ham vide, at man udgav en Militærkalender paa en anden Maade, hvorved altsaa hans var stød tilside. Det blev anført af Krigsministeren, at der i Aaret 1863 ikke var udkommen nogen saadan Militærkalender; men Andrageren oplyser her, at Undlæelsen af at udgive denne Militærkalender i det nævnte Aar var flet med Krigsministeriets Villigelse paa Grund af de daværende eiendommelige Forhold i Armeen. Naar altsaa Undlæelsen af Udgivelsen af Militærkalenderen flete paa Grund af de eiendommelige Forhold i Armeen i 1863, og det flete med Krigsministeriets Villigelse, saa skulde man ikke tro, at der var Grund til at borttage Privilegiet. Men han har oplyst en anden Omstændighed, der her forekommer mig særdeles talende, og det er den, at Aaret efter 1863, nemlig 5te April 1864, havde den daværende Krigsminister i en Skrivelse til ham udtalt sig saaledes, at det var klart, at han erkjendte, at Privilegiet endnu stod ved Magt. Naar altsaa Undlæelsen af Udgivelsen af Militærkalenderen i 1863 skulde have givet Ret til at borttage Privilegiet, maatte denne Ret være gjort gjældende strax, men naar den da-